

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: S. Z., narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2024, č. j.: OAM-1196/ZA-ZA11-D09-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 25. 11. 2024 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2024, č.j. OAM-1196/ZA-ZA11-D09-2024, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané v České republice dne 9. 9. 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozhodnuto tak, že tato žádost je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), je Litevská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, žalovaný porušil povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, řízení bylo jednostranné a neobjektivní, zákon byl vyložen chybně a odůvodnění je nedostatečné.
3. Poukazoval na to, že použité informace nejsou aktuální, žalovaný by měl při rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany posoudit aktuální informace o zemi původu a zjistit přesně a úplně skutečný stav věci.
4. Žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za zákonné a řádně odůvodněné, trval na jeho správnosti. Uvedl, že žalobce v době podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 9. 9. 2024 disponoval platným litevským pobytovým oprávněním s platností od 29. 8. 2023 do 29. 8. 2025, podle čl. 12 Dublinského nařízení tak byla k posouzení žádosti příslušná Litevská republika. Žalovaný odeslal žádost o převzetí zpět žalobce a dne 13. 9. 2024 obdržel informaci, že Litevská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce.
6. Žalovaný neshledal, že by v Litevské republice docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení. Žalobce se ohledně Litvy obává pouze toho, že by tam nesehnal práci, výslovně uvedl, že nemá jiné důvody, které by mu bránily ve vycestování. Žalovaný vycházel z informace ze dne 22. 8. 2024, kterou s ohledem na datum vydání napadeného rozhodnutí nelze považovat za zastaralou.
7. Napadené rozhodnutí považoval za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci, žalobní námitky nejsou způsobilé je zpochybnit. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal dne 9. 9. 2024 v České republice žádost o mezinárodní ochranu, v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 12. 9. 2024 uvedl, že je státním příslušníkem X, je ženatý, má čtyři děti, které žijí v X s matkou, z vlasti vycestoval dne 27. 11. 2023 letecky do Prahy, poté pobýval nějakou dobu v Polsku, v srpnu 2024 se vrátil do ČR, má pobytovou kartu Litvy platnou do roku 2025, je zdravý, léky neužívá, je jediný živitel rodiny, k tomu potřebuje vydělat peníze, má dobrou práci, chybí mu pouze doklady, proto potřebuje protáhnout azylové řízení, v X neměl žádné problémy, pracoval jako holič, dařilo se mu dobře, jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany nemá.
9. Při pohovoru dne 12. 9. 2024 žalobce uvedl, že pobytové oprávnění Litevské republiky si vyřídil kvůli práci, poté mu známí řekli, že je to tam špatné, v Polsku pracoval tři měsíce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

na stavbě a tři měsíce ve skleníku, v ČR je spokojený, měl zde tři zaměstnavatele, obkládal kachličky a dělal zednickou práci, má tu známé, v Litvě nikdy nebyl a žádné problémy v souvislosti s ní neměl, žalobce byl poučen o tzv. Dublinském systému s tím, že bude odeslána žádost o jeho přijetí zpět do Litevské republiky, k čemuž uvedl, že jeho krajané tam nedopadli dobře, nebyla tam práce, nechce do Litvy, protože tam není práce, jiné překážky nemá. Uvedl, že na území EU nemá žádné příbuzné ani blízké sociální vazby, pokud dostane rozhodnutí, že se má vrátit do Litvy, nepojede tam, není tam práce. Nechtěl nic doložit ani doplnit.

10. Součástí spisu je žádost České republiky Litevské republice o přijetí zpět žalobce ze dne 13. 9. 2024, Litevská republika přípisem doručeným Ministerstvu vnitra dne 13. 9. 2024 souhlasila s přijetím žalobce zpět podle čl. 12.1 Dublinského nařízení.
11. Žalovaný zařadil do spisu Informaci OAMP Litva – Azylový systém, ze dne 22. 8. 2024.
12. Žalobce byl vyzván, aby se dne 16. 10. 2024 seznámil s podklady rozhodnutí, k tomuto úkonu se však žalobce nedostavil.
13. V napadeném rozhodnutí ze dne 21. 10. 2024 žalovaný zkoumal, zda je podle čl. 8 až 11 Dublinského nařízení dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce, shledal, že dle těchto kritérií příslušnost ČR není dána. Poukázal na čl. 12 Dublinského nařízení a na to, že žalobce byl ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu držitelem platného litevského pobytového oprávnění č. 760281797 platného od 29. 8. 2023 do 29. 8. 2025, bylo tak nezbytné aplikovat kritérium dle čl. 12 Dublinského nařízení a příslušná je Litevská republika. Žalovaný dne 13. 9. 2024 požádal Litevskou republiku o přijetí zpět žalobce a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, Litevská republika svou příslušnost uznala, což sdělila dne 13. 9. 2024. Zabýval se otázkou, zda existují závažné důvody se domnívat, že v Litevské republice dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, avšak takové důvody neshledal. Odůvodnil, proč neaplikoval čl. 17 Dublinského nařízení. Shledal, že podle čl. 12 Dublinského nařízení zemí příslušnou pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Litevská republika, která je povinna jej převzít a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Ve věci se dne 10. 1. 2025 konalo ústní jednání, žalobce se, ač řádně předvolán (předvolání bylo žalobci doručeno dne 3. 12. 2024), bez omluvy nedostavil. Žalovaný setrval na svém stanovisku.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

16. Soud konstatuje, že považuje žalobu za projednatelnou, neboť žaloba určité žalobní body obsahuje, byť jsou formulovány velice stručně a jedná se o hraniční případ. Dle judikatury je však dostačující, pokud žalobce uvede alespoň zárodek žalobního bodu.
17. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).
18. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
19. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
20. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
21. Napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné. Žalovaný podrobně a přehledně shrnul veškerá tvrzení žalobce uvedená ve správním řízení, shrnul všechny rozhodné skutečnosti včetně toho, že žalobce je držitelem litevského povolení k pobytu platného od 29. 8. 2023 do 29. 8. 2025, k tomu uvedl relevantní právní otázku, tedy příslušnost členského státu EU podle Dublinského nařízení, uvedl konkrétní články daného nařízení, kterými se ve věci řídil (tedy zejména čl. 12), a jaká kritéria dle tohoto nařízení zkoumal, rovněž uvedl právní závěry, ke kterým došel, tedy to, který stát je k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podané v České republice příslušný a do kterého má být žalobce předán (tj. Litevská republika). Odůvodnění žalovaného je konzistentní, logické, řádně podložené skutkovými zjištěními. Nic nesvědčí o neobjektivním či nezákonném postupu žalovaného. Tato námitka je tak nedůvodná.

22. Soud neshledal opodstatněnou námitku, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav tím, že nezkoumal dostatečně aktuální informace o zemi původu. V případě aplikace Dublinského nařízení je totiž v řízení o mezinárodní ochraně zkoumána pouze otázka, který členský stát EU je k posouzení podané žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany příslušný, k meritornímu posouzení samotné žádosti a její opodstatněnosti tak v tomto typu řízení vůbec nedochází. Důvodnost podané žádosti (a tedy též posouzení informací týkajících se země původu) pak je hodnocena až státem, jehož příslušnost je v tzv. dublinském řízení určena. Proto se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nemusel zabývat situací v zemi původu, ani k tomu shromažďovat jakékoli informace.
23. Žalovaný se však zabýval otázkou, zda ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení existují závažné důvody se domnívat, že v Litevské republice dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů. K tomu soud uvádí, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné relevantní překážky, pro které by nemohl být předán do Litvy, pouze uváděl, že v Litevské republice není práce, jiné překážky jeho předání neuváděl. Nic bližšího k překážkám předání do Litvy žalobce neuvedl ani v žalobě. Takové důvody však ve smyslu Dublinského nařízení jeho předání jednoznačně nebrání. Žalovaný se na podkladě aktuální Informace OAMP Litva – Azylový systém, ze dne 22. 8. 2024 zabýval otázkou, zda ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení existují závažné důvody se domnívat, že v Litevské republice dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovalo rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Shledal, že na úrovni Evropské unie, ani ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by deklarovalo systematické nedostatky v řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů v Litevské republice, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky žádné obdobné stanovisko nevydal, Litevská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva, Litevská republika ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a svobodách a umožňuje činnost neziskových organizací v této oblasti, je považována za bezpečnou zemi původu, a to ze strany členských států EU. Má propracovaný azylový systém počínaje prvotním azylovým řízením po následující soudní proces v případě negativního rozhodnutí. Žalovaný tak z hlediska litevského azylového systému žádné riziko neshledal. Žalovaný přitom čerpal z Informace ze dne 22. 8. 2024, přičemž napadené rozhodnutí je ze dne 21. 10. 2024. Nelze tak dovodit, že by informace použité žalovaným byly neaktuální.
24. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda ve smyslu čl. 17 Dublinského nařízení nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by žádost žalobce měla posoudit Česká republika. Vyšel z toho, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné ani blízké sociální vazby, je plnoletý, samostatný, nemá zdravotní omezení, není závislý na pomoci druhých, v Litvě mu bude zajištěno ubytování a bude moci čerpat z přijímací pomoci, bude mít přístup na pracovní trh. Dospěl tak k závěru, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, případné využití čl. 17 je otázkou správního uvážení, v posuzovaném případě však nebyly dány žádné mimořádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, pro které by vůbec bylo možné o aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení jako výjimky z pravidla uvažovat. Takovým důvodem nemůže být přání žalobce pracovat v České republice.
25. Soud na základě shora uvedených závěrů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. ledna 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně